

Estat Català

Butlletí del Comité executiu dels separatistes catalans

L'hora de l'Heroi

Nostres germans avui empresonats i torturats per la justícia espanyola—així, no la policia ni els jutges espanyols, la justícia és qui els ha torturat—iniciem una noble època de lluita per la llibertat de la nostra terra, iniciem la hora de l'heroi.

Aquests xicots i aquests homes, que després de sofrir el martiri, entren altra volta a la seva presó i entonen «Els Segadors» com una afirmació, com un rés al seu Deu, són l'avantguarda dels herois que amb l'espasa i el braç ferm lliberaran a nostra pàtria.

Fins ara es podia duptar de la fermesa catalanista en defensar la llibertat. Podia creure's que havien perdut per sempre més la virtut de l'enteresa davant l'enemic i que les nostres conviccions s'esvaïen en paraules i quan la paraula ens era negada ens arredossàvem a les faldilles de les nostres mares i de les nostres esposes per a amagar-nos de l'adversari. Però ha vingut l'Heroi i ens ha mostrat el camí a seguir, l'exemple a copiar; ell ha obert son pit sangnant, pantejant de dolor, i ha ofert el seu cos a les multituds esgarriades primer, devotes després. I avui per doctrina i per bandera no tenim ja el discurs d'un advocat trassut, sinó que hi portem un cor sangnant.

Després de tanta covardia, després de tantes claudicacions i tantes errades, ha sorgit la llum en el gest d'aquests homes. Moltes paraules s'han dit en defensa de Catalunya; nostres pensadors, nostres literats, nostres polítics, no han estalviat pas el seu verb fogós. Però Catalunya restava tiranitzada, que l'opressor del poble no té oïdes mai per a la raó i la justícia redemptora i nostre opressor més que cap altre, mai ha escoltat i ni s'ha rendit més que per la violència, tota llibertat

conquerida ha estat per ell una derrota. Afortunadament és un poble la missió més alta del qual és ésser sempre derrotat i vençut.

Ara no és la paraula, ara és l'ACCIO que emprèn la tasca de defensar i deslliurar a Catalunya. Ara és l'ACCIO, inflada de verb, plena de fe i doctrina sadollada d'amor a la Justícia i a Llibertat, que surt a la palestra i repta a l'enemic; de fet, ara Catalunya comença a ésser lliure. Ara que l'Heroi se'n fa el seu paladí, l'hora de la seva redempció no és llunyana. Que la terra que ha parit com els que avui estan empresonats en parirà a mils, exèrcits nombrosos, formiguers d'homes que lluitaran tenaçment fins a la victòria final per una Pàtria que porti en el seu destí una amor per la Justícia i per la Humanitat.

Germans presos, guies en camins de redempció, com a salut: Visca Catalunya lliure!

Eficàcia

Paraula màgica que tots els catalans tindriem que portar gravada al cor.

El no tenir-la present en tots els moments de la nostra vida ja ha sigut causa de malxures ben llastimoses.

Fem cas de l'experiència i anem pels camins que ella ens ensenya.

Actuem amb fe amb mesura i amb paciència, vencent les dificultats del moment, tinguent sempre en compte la eficàcia de la nostra actuació.

No baladrejem mai que les paraules se les emporta el vent quan no les fa servir l'enemic. Tinguem en conte més que res la qualitat dels nostres actes.

No ens entremetrem en sentimentalismes ridículs que ja sabem tots aont ens han portat.

El raonament fred ha d'ésser la nostra norma. La execució ràpida la nostra finalitat. No perdem temps bé prou que ho havem fet.

Sobretot no donguem motius a que la gent es cregui actuar d'una manera catalanista sense fer-ho.

Aquest és el cas de certes societats corals, sardanistas i de fut-bol les quals donen als socis, pel sol fet de pertanyer-hi, la il·lusió de que ells ja actuen

honradament. I ara com ara, l'orfeó, la sardana, el futbol per simpàtic gust català que tinguin no són pas indispensables.

Al començament del directori, en el odiós temps de les defeccions, la immovilitat era una posició honrada. Ara, degut a la fase especial en que ha entrat el nostre problema, cal trevallar.

La immovilitat és, ara, gaire bé tan despreciable com allavors la defecció. Sols té un avantatge d'ordre purament ètic que la fa més acceptable.

Molts diràn que les dificultats de comunicar-se i reunir-se dificulten l'actuació. Es veritat, però per això hi ha la voluntat per vencer aquests obstacles.

Bó ho han fet aixís els innombrables catalans que pertanyen a la nostra organització.

El català conscient no té cap més excusa per justificar el seu isolament que la por, que en definitiva és el més despreciable que hi ha.

Des de París

L'actuació catalanista a Barcelona, us col·loca dins una forma especial de viure. Les coses prenen, desseguida, un caire de misteri que les fa molt agradable. La por material, aquesta por de que se us descobreixi el marro és, en definitiva, una sensació agradable: Hom busca, insistenent un individu que repartia fulles clandestines que té, segons diuen, una lleugera semblança en vos. Han detingut molts estudiants perquè col·locaven bombes a la via. Us heu escapat als nassos d'un guàrdia civil preguntant-li, cortesment, quin és el camí menys fadigat per a anar a Finestrelles.

Arriba a França amb l'inèrcia d'aquella sensació de misteri tan general a Catalunya.

Vaig fer callar ràpidament a un senyor que em parlava massa alt d'Estat català.

Els policies espanyols trasplantats us produeixen en canvi, una sensació de fastic tan gran que ni els considereu dignes d'una escupinada. Es optimitzat veure a la llum del dia la mobilització dels escamots, les discussions violentes de les taules de cafè. L'estrella i les quatre barres a cada cantonada.

La sensació de perill fa, però, que la vida a Barcelona sigui infinitament més suggestiva: l'ai al cor del timbre que toca a les quatre de la matinada.

Aquí hom viu massa tranquil·lament. Anyoro la por. Em sembla i tot que fins estimo als "guindilles". No tindrè més remei que clavar uns quants clatellots al "Caballero Audaz" per donar-me la pseudo-sensació de que una nit tornant a casa me'l trobaré darrera una cantonada.

París, Juny de 1925.